

λοσοφοῦσα ἐξηγεῖ τὴν ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων προσγιγνομένην τῇ ψυχῇ ὠφέλειαν.

Ἐν κακῇ καὶ διεφθαρμένῃ πολιτείᾳ τοὺς χρηστοὺς ὡς ἀχρήστους λογιζονται. Οἴμοι! ἄχρηστος ἐγὼ ἀκμαίᾳ ἔτι ἔχων τὰς δυνάμεις! Ἄχρηστος τῇ πατρίδι νῦν μάλιστα ὅτε, γνωστὸς ἐν Εὐρώπῃ ὢν, καὶ συναδέλφους ἐν ταῖς εἰσποιησάσαις με ἀκαδημαίαις ἔχων τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν ἰθυόντων τὰς τύχας τῶν ἐσπερίων ἐθνῶν, ἠδυνάμην ἀποτελεσματικῶς ὑπηρετῆσαι τῇ πατρίδι. Ἄχρηστος νῦν, ὅτε μεγάλα τῆς Ἑλλάδος συμφέροντα ἀπαιτοῦσιν ἐνέργειαν δραστηρίαν καὶ λόγον πολιτικὸν πείθοντα. Οἴμοι! Ἡ ἐμὴ θέσις . . οἰκτρὰ καὶ ὁμοία υἱῷ ἀλύσει προσδεδεμένῳ εἰς στήλην, ὀρῶντι δὲ τὴν μητέρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὑβριζομένην καὶ μὴ δυναμένῳ βοηθῆσαι αὐτῇ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ

Πανεμοιότυπον ὑπογραφῆς αὐτοῦ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

Ζηλεύω ὅταν θεὸν ἰδῶ κορμὶ κυπαρισσένιο,
μαλλιά, ὡς σὺ ἐλόμαυρα, ἢ στόμα κερασένιο,
'σάν 'δῶ καὶ ἄλλης μάγουλα 'σ τῇ γλύκα βουτηγμένα,
ἢ μάτια νυχτοκάμωτα, ἢ στήθια ἀφροπλασμένα,
καὶ μιὰ εἶν' ἢ λαχτάρα μου, μονάχα νὰ 'μποροῦσα
ὄλαις αὐταῖς ταῖς ἐμμορφαῖς σὲ μιὰ στιγμή νὰ σβοῦσα,
γιατὶ δὲν θέλω, ἀγάπη μου, 'σ αὐτὸν τὸν κόσμον ἄλλη
νᾶχῃ τὴν ἴδια ὄψι σου καὶ τὰ δικά σου κάλλη.

Ζηλεύω 'σάν θὰ ἰδῶ κάμμιὰ 'σ τῇ στράτα μου πᾶ δίνῃ
'σ τὸν κουρελιάρη ζήτουλα τοῦ θρόμου ἐλεημοσύνη
'σάν 'δῶ καὶ ἄλλη νὰ πονῇ 'σ τὰ βάσανα τὰ ξένα,
καὶ ἐκείνη νὰ προσεύχεται καὶ ν' ἀγαπᾶ ὡς 'σένα,

κ' ἤθελα κάθε αἶσθημα τοῦ οὐρανοῦ νὰ λείπη,
ἀπὸ τὴν γῆ: τιμὴ, χαρὰ, καῦμός, ἀγάπη, λύπη,
γιὰ νὰ μὴ βλέπω, ἄγγελε, κάμμιὰ ἰλόγυρά σου
νὰ ἔχῃ μέσ' τὰ στήθια τῆς κρυμμένη τὴν καρδιά σου.

Καὶ τότε ἔμπρός 'σ τὴν λάμψι σου τὴ μόνη, δίχως ταῖρι,
ὡσάν φεγγάρι ὀποῦ σβῆ τριγύρω κάθ' ἀστέρι,
μὲς 'σ τῆς καρδιάς μου τὴν νυχτιὰ βαθεῖα βαθεῖα νὰ νοιώθω,
'Εμένα νάχῃς γιὰ ζωὴ καὶ λογισμὸ καὶ πόθο,
Τῆς λάμψης τὰ διαμάντια σου γιὰ μένα νὰ σκορπίζης
καὶ τοῦ βαθῦ μου τούρανοῦ τὴν γύμνια νὰ στολίζης
— ἐσὺ μὲ ταίς λαμπράδαις σου μονάχῃ, δίχως ταῖρι,
ὡσάν φεγγάρι ὀποῦ σβῆ τριγύρω κάθ' ἀστέρι! . . .

Ἐν Σμύρῃ, 1888.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

ΤΟΥ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ



γενομένη ἐφέτος ἐν Γραβιά ἑορτὴ ἐπανάγαγε πολ-
λάκις εἰς τὴν μνήμην καὶ τὰ χεῖλη ἡμῶν τὸ πασί-
γνωστον ποίημα τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Γεωργίου Ζα-
λοκώστα τὸ ἐξυμνοῦν εἰδικῶς τὸ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ
τελεσθὲν πολυῦμνητον γεγονός. Ἐπειδὴ δὲ τὸ *Χάνι*
τῆς Γραβιάς τοῦ Ζαλοκώστα ἔχει μικράν τινα ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἡμῶν
ἱστορίαν, ἢ ἀνακοίνωσις τῶν εἰς αὐτὸ ἀναφερομένων ἱστορικῶν καὶ
ἄλλων εἰδήσεων, μὴ ἀρμόζουσα ἴσως κατὰ τὸν χρόνον τῆς πανηγύ-
ρεως, δὲν θὰ ἦτο βεβαίως νῦν ἄκαιρος, ὅτε καὶ ἡ ἑορτὴ παρῆλθε,
καὶ τοῦ στήθους ἡμῶν ἠλαττώθη μέχρι τοῦ συνήθους βαθμοῦ ἢ ἔκ-
τακτος ἐκείνῃ θερμότης.

Τὸ *Χάνι τῆς Γραβιάς* τοῦ ποιητοῦ τῶν *Ἀρματολῶν καὶ Κλεπτῶν*,
δεδημοσιευμένον ἀπὸ τῆς 27 μέχρι τῆς 48 σελίδος ἐν τῇ 6' ἐκδόσει
τῶν *Ἀπάντων*, ἀποτελεῖται, ὡς γνωστόν, ἐξ ὁμοειδῶν τετραστίχων
στροφῶν, ἐξήκοντα ἑννέα τὸν ἀριθμὸν (ὄθεν ἐκ στίχων 276), ὧν ἡ
πρώτῃ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐπὶ κρότον ὀργάνων βοῖζει:
τῆς Γραβιάς τὸ βουνὸν ἀντικρῦ
λάμπουν ὄπλα χρυσᾶ, καὶ λερῆ
φουστανέλλα μαυρίζει.